

1. Første anbringende om, at ECB tilsidesatte sagsøgerens rettigheder ved ikke at behandle sagsøgerens anmodning i én samlet afgørelse, som tager alle relevante retlige aspekter i betragtning, og særligt at ECB så bort fra visse grunde til aktindsigt, at ECB kunstigt neutraliserede visse grunde til aktindsigt, at ECB fejlforklode aktindsigtsordningen på en måde, der begrænser snarere end udvider aktindsigt og gennemsigtighed, at ECB ikke forkloede alle aktindsigtsordninger på en sammenhængende måde, at ECB ikke gav en tilstrækkelig begrundelse, at ECB begik en fejl ved at vedtage en særskilt afgørelse om en potentiel ret til aktindsigt i henhold til SSM-forordningens ⁽¹⁾ artikel 22, stk. 2, og SSM-rammeforordningens ⁽²⁾ artikel 32, stk. 1, at ECB fejlagtigt ikke tog princippet om effektiv retsbeskyttelse i henhold til artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder i betragtning, og at ECB urigtigt påtog sig en forpligtelse til at tilbageholde den uredigerede udgave af vurderingen af at være nødlidende eller forventeligt nødlidende.
2. Andet anbringende om, at den anfægtede afgørelse er utilstrækkeligt begrundet og behæftet med åbenbart urigtige skøn, fordi der ikke er nogen mærkbar grund til eller nogen forklaring på, hvorfor særligt de uredigerede dele af vurderingen af at være nødlidende eller forventeligt nødlidende skulle tilbageholdes.
3. Tredje anbringende om, at ECB fejlforklode og anvendte artikel 4, stk. 1, litra c), i ECB's afgørelse om aktindsigt ⁽³⁾, SSM-forordningens artikel 27, artikel 53 i CRD IV (kapitalkravsdirektivet) ⁽⁴⁾ og *Baumeister*-dommen fra Domstolen ⁽⁵⁾ ukorrekt.
4. Fjerde anbringende om, at ECB fejlforklode og anvendte artikel 4, stk. 2, i ECB's afgørelse om aktindsigt, ukorrekt.
5. Femte anbringende om, at den anfægtede afgørelse lider af formmangler, fordi ECB ikke gav aktindsigt i sagen i henhold til artikel 41 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder under den procedure, der førte til vedtagelsen af den anfægtede afgørelse.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EU) nr. 1024/2013 af 15.10.2013 om overdragelse af specifikke opgaver til Den Europæiske Centralbank i forbindelse med politikker vedrørende tilsyn med kreditinstitutter (EUT 2013, L 287, s. 63).

⁽²⁾ Den Europæiske Centralbanks forordning (EU) nr. 468/2014 af 16.4.2014 om fastlæggelse af en ramme for samarbejde inden for Den Fælles Tilsynsmekanisme mellem Den Europæiske Centralbank og de kompetente nationale myndigheder og med de udpegede nationale myndigheder (SSM-rammeforordningen) (EUT 2014, L 141, s. 1).

⁽³⁾ Den Europæiske Centralbanks afgørelse af 4.3.2004 om aktindsigt i Den Europæiske Centralbanks dokumenter (ECB/2004/3) (2004/258/EF) (EUT 2004, L 80, s. 42).

⁽⁴⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26.6.2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber, om ændring af direktiv 2002/87/EF og om ophævelse af direktiv 2006/48/EF og 2006/49/EF (EUT 2013, L 176 s. 338).

⁽⁵⁾ Domstolens dom af 19.6.2018 *Bundesanstalt für Finanzdienstleistungsaufsicht* mod Ewald Baumeister (C-15/16, EU:C:2018:464).

**Sag anlagt den 26. december 2022 — Ordre néerlandais des avocats du barreau de Bruxelles m.fl.
mod Rådet**

(Sag T-797/22)

(2023/C 63/79)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøgere: Ordre néerlandais des avocats du barreau de Bruxelles (Bruxelles, Belgien) og ti andre sagsøgere (ved advokaterne P. de Bandt, T. Ghysels, J. Nowak, T. Bontinck og A. Guillerme)

Sagsøgt: Rådet for Den Europæiske Union

Sagsøgernes påstande

- Artikel 1, nr. 12), i Rådets forordning (EU) 2022/1904 af 6. oktober 2022 om ændring af forordning (EU) nr. 833/2014 om restriktive foranstaltninger på baggrund af Ruslands handlinger, der destabiliserer situationen i Ukraine, og artikel 1, nr. 13), i Rådets forordning (EU) 2022/2474 af 16. december 2022 om ændring af forordning (EU) nr. 833/2014 om restriktive foranstaltninger på baggrund af Ruslands handlinger, der destabiliserer situationen i Ukraine, for så vidt som disse bestemmelser erstatter og ændrer henholdsvis artikel 5n, stk. 2 og stk. 4-12, og artikel 5n, stk. 2 og stk. 4-11, i Rådets forordning (EU) nr. 833/2014 af 31. juli 2014 om restriktive foranstaltninger på baggrund af Ruslands handlinger, der destabiliserer situationen i Ukraine, for så vidt angår juridiske rådgivningsydelse.
- Rådet tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren anført tre anbringender.

1. Med det første anbringende gøres det gældende, at den grundlæggende ret til beskyttelse af privatlivet og den grundlæggende ret til adgang til domstolsprøvelse, der er fastsat i artikel 7, henholdsvis artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, er blevet tilsidesat, idet den generelle ordning, hvorved det forbydes at yde juridisk rådgivning, udgør et indgreb i enhver borgers ret til at henvende sig til en advokat for at få juridisk rådgivning og et indgreb i princippet om advokaters tavshedspligt og i princippet om advokaters uafhængighed.
2. Med det andet anbringende gøres det gældende, at proportionalitetsprincippet er blevet tilsidesat, idet indførelsen af en generel ordning, hvorved det forbydes at yde juridisk rådgivning, ikke er egnet til at nå de legitime mål, som Unionen forfølger i forbindelse med konflikten mellem Rusland og Ukraine, og går ud over, hvad der er strengt nødvendigt for at nå disse mål.
3. Med det tredje anbringende gøres det gældende, at retssikkerhedsprincippet er blevet tilsidesat, idet den indførte ordning, hvorved det forbydes at yde juridisk rådgivning, hverken er klar eller præcis og på ingen måde gør det muligt at forudsige dens anvendelse.

Sag anlagt den 28. december 2022 — Ordre des avocats à la cour de Paris og Couturier mod Rådet

(Sag T-798/22)

(2023/C 63/80)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøgere: Ordre des avocats à la cour de Paris (Paris, Frankrig) og Julie Couturier (Paris) (ved advokat L. Donnedieu de Vabres)

Sagsøgt: Rådet for den Europæiske Union

Sagsøgernes påstande

- Retten erklærer at have kompetence til at træffe afgørelse om det foreliggende annullationssøgsmål, idet Rettens kompetence til at foretage en fuldstændig legalitetskontrol på ingen måde er begrænset for så vidt angår en forordning vedtaget på grundlag af artikel 215 TEUF, som gennemfører Unionens holdninger vedtaget inden for rammerne af FUSP.
- Sagsøgernes søgsmål antages til realitetsbehandling i medfør af artikel 263, stk. 4, TEUF.